

Det började i Ulvsunda

**GUNNAR CHRISTIANSEN
INTERVJUAS
AV JOHN WIJK**

GUNNAR CHRISTIANSEN

Många av Veteranklubbens medlemmar började sin anställning på 50-talet då Standard Radio & Telefon AB hade sina lokaler i Ulvsunda eller närmare bestämt på Johannesfredsvägen 9-11 i Bromma. En av dessa var klubbens initiativtagare och grundare "Dansken" Gunnar Christiansen. Så här blev hans början:

– Hur kom det sig, Gunnar, att Du flyttade från Danmark?

– Jo, jag jobbade på ett ITT-företag i Köpenhamn, Standard Electric, som verkstadsplåtslagare sedan 1947. I Köpenhamn träffade jag min blivande fru, Sara, som var konststuderande från Finland. Ganska naturligt att vi bosatte oss mitt emellan Finland och Danmark och så blev det Stockholm.

– Så Du började på SRT?

– Ja, vid den tiden var det stor brist på arbetskraft i Sverige, och jag blev hälsad hjärtligt välkommen både av direktör Hammar och produktionschefen Gösta Asker. Det var nästan så de ville ta mig i famn när jag kom. Den första tiden jobbade jag som verkstadsplåtslagare och blev så småningom instruktör och sedan konstruktör på ritkontoret.

– Var det så lätt att avancera på den tiden?

– Nej, det vill jag inte påstå, men jag läste på kvällarna på Solna Tekniska Aftonskola och efter fem år hade jag fått ingenjörskompetens.

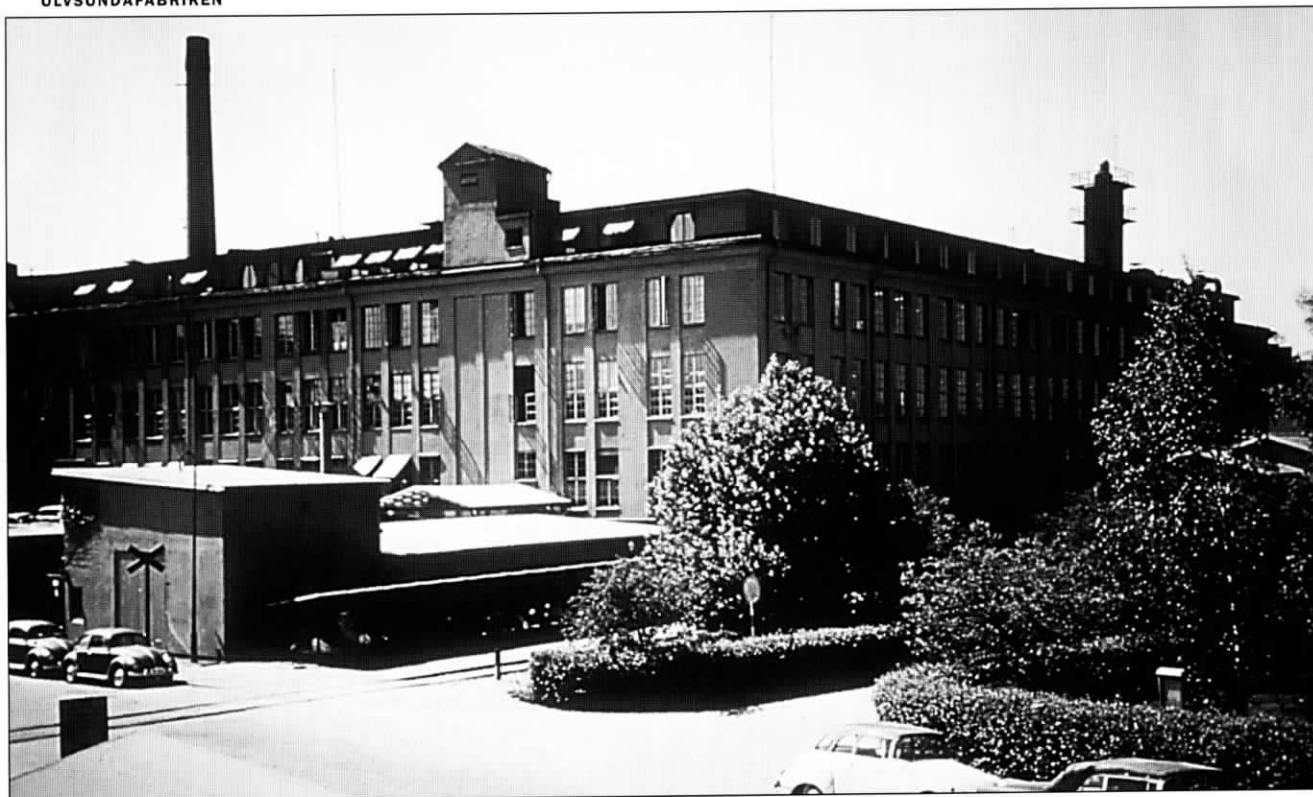
– Hur såg det ut på fabriken vid den tiden?

– Det var ju en gammal byggnad och omodernt om man ser det med dagens ögon. I bottenvåningen hade vi mekanisk verkstad. En trappa upp lindning och montering. På andra våningen elektronikmontering och planering och högst upp, på vindsvåningen, konstruktion och ritkontor. Här uppe satt också företagsledningen och där fanns lunchrummet.

– Hur var det att komma från verkstan och upp på ritkontoret?

– Jo, det gick bra. Jag var ju först instruktör med jobb både i Ulvsunda och på Solnafabriken på Framnäsbacken.

ULVSUNDAFABRIKEN

Sen kom jag till ritkontoret och mitt första jobb var att införa ändringar på Sikte 6. Sen blev det mer och mer kvalificerade arbetsuppgifter.

– Vilka personer hade Du kontakt med i Ulvsunda?

– En av de första jag fick kontakt med var Oscar Ericsson som anställde mig. Förmannen på plåtverkstan hette Bror Johannessson. Så kommer jag ihåg "Sveparn" som var bas på enstycksverkstan. Han hade fått sitt öknamn för att han varit vid flottan och jobbat på min-svepare.

– Milos Papik kom från Tjeckoslovakien och anställdes som svarvare som han påstod sig vara utbildad till. Det visade sig att han knappast hade sett en svarv förut. Men han hade lätt för att lära och fick snart jobb på verktygsavdelningen

– En annan, en estländare, som kommit hit som flykting, minns jag, klagade på att han säkert aldrig skulle komma att få se Estland fritt igen. Men det fick han.

– Så minns jag Christer, han räknades till inventarierna. Han visste och kunde allting. Man kunde fråga honom om vad som helst och alltid hade han svar.

– Från ritkontoret minns jag naturligtvis Sven-Gustaf

Nordlöf, Anders Deurell, Stig Jönsson (Stickan) och Erland Larsson. Det var Gösta Ek som ordnade jobbet på ritkontoret. Jag trivdes utmärkt och vi hade ett mycket bra förhållande.

– Hur länge var Du kvar i Ulvsunda?

– Fram till dess vi flyttade till koppartältet i Bällsta. Där blev det lite bättre utrymme, men riktigt bra blev det inte förrän vi kom till Barkarby.

Gunnar Christiansen är en aktiv pensionär. Två gånger i veckan tar han bussen från Åkersberga in till Stockholm och ett tre-fyra-timmarspass bordtennis med kompiserna Kurt. Övriga hobbies är träsvarvning och fotografering. Dessutom har han hus med trädgård i Åkersberga att sköta om.

Det är svårt att få tiden att räcka till. Hustrun Sara håller med. Inget soffliggande här inte.